

GENKI KAWAMURA
DACĂ
PISICILE
AR DISPĂREA
DIN LUME

Traducere din japoneză și note de
MAGDALENA CIUBĂNCAN

HUMANITAS
fiction

Și dacă pisicile ar dispărea din lume?

Ce prefaceri ar suferi lumea și cum s-ar schimba
viața mea?

Și dacă eu aș dispărea din lume?

Ar întâmpina lumea ziua de mâine la fel ca până
acum, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat?

Ți se pare, poate, nebunesc și stupid.

Dar te rog să mă crezi.

Ce voi așterne pe hârtie este povestea întâmplărilor
din ultimele șapte zile.

A fost o săptămână foarte stranie.

Iar eu urmează să mor foarte curând.

Cum am ajuns aici?

O să-ți scriu despre asta.

Va fi o scrisoare lungă, fără îndoială.

Dar vreau să stai cu mine până la sfârșit.

Căci va fi prima și ultima scrisoare pe care ți-o scriu.

Da, acesta este testamentul meu.

Luni: Diavolul intră în scenă

Nici măcar n-aveam lista cu cele zece lucruri pe care voiam să le fac înainte să mor.

Văzusem un film mai demult. Chiar înainte să moară, eroina își făcea o listă cu zece lucruri.

Dar așa ceva nu se face!

Nu, de fapt nu e vorba că nu se face, dar să întocmești o astfel de listă nu poate fi cine știe ce mare scofală.

„Ce? De ce cred asta?“ m-ai putea întreba.

Păi, cum să-ți zic? Vezi tu, am încercat și eu. Mi-e un pic jenă să recunosc, dar am încercat să fac și eu lista.

Totul a început cu șapte zile în urmă.

Îmi vedeam de treaba zilnică de poștaş, fiind însă cuprins de o răceală ce nu mai trecea. Aveam o febră ușoară care nu ceda, iar partea dreaptă a capului mă dureau constant. Am reușit cumva să țin totul sub

control cu medicamentele pe care le-am putut lua fără rețetă (după cum știi, detest medicii), dar, cum trecuseră mai bine de două săptămâni și nu mă făceam bine, am hotărât să merg la doctor.

Nu era o răceală.

Tumoare cerebrală. Stadiul 4.

Acesta a fost diagnosticul pus de medic. În cel mai bun caz, mai aveam de trăit o jumătate de an, dar puteam s-o mai duc și numai o săptămână. Doctorul mi-a prezentat tot felul de opțiuni – radioterapie, medicație anticancer, îngrijiri paliative. Însă cuvintele lui nu ajungeau deloc la mine.

Când eram mic, în vacanța de vară mergeam la un bazin de înot. Am sărit o dată în apa albastră și rece. Zbang! Și corpul a început să mi se scufunde, trimițând la suprafață bule după bule.

„Neapărat să-ți faci încălzirea!“ s-a auzit vocea mamei.

Dar prin apă vocea ei răzbătea greu, înfundat. Cumva mi-a revenit în minte amintirea asta stranie, sonoră, despre care uitasem complet.

Interminabila consultație a ajuns la final.

În secunda în care doctorul mi-a spus ultimele cuvinte, am scăpat geanta pe podea și am ieșit împle-

ticindu-mă din cabinet. Fără să-l aud cum mă chema înapoi, m-am năpustit afară din spital urlând, m-am lovit de trecători, m-am prăbușit, am căzut și m-am ridicat, am alergat dând haotic din mâini și din picioare, am alergat, am alergat, iar când am ajuns aproape de pod n-am mai putut să mă mișc și m-am prăbușit în genunchi în hohote de plâns.

...Ei bine, toate acestea sunt de fapt o minciună.

În realitate, în asemenea momente oamenii sunt neașteptat de calmi.

Primul lucru care mi-a venit în minte a fost că mai aveam nevoie doar de o singură ștampilă pe cuponul de la salonul de masaj din apropierea casei pentru a beneficia de o ședință gratuită și că tocmai cumpărasem un pachet cu hârtie igienică și detergent – numai lucruri lipsite de orice importanță.

Dar apoi, pe nesimțite, m-a cuprins o tristețe profundă.

Sunt un bărbat de numai treizeci de ani. Da, am trăit mai mult decât Jimi Hendrix sau Basquiat, dar am senzația că mi-au mai rămas încă multe lucruri de făcut. Lucruri pe care doar eu le pot face în lumea asta. Trebuie să fie și asemenea lucruri, cu siguranță.

Și cu toate acestea, nu-mi venea în minte nici unul. Am mers înainte, până când am ajuns în fața gării, unde cântau doi băieți cu chitare acustice:

*Viața are un sfârșit, dar până în ultima clipă
Fă tot, tot, tot ce vrei să faci.
Și-așa, întâmpină ziua de mâine!*

Idioților! Chiar n-aveți nici un pic de imaginație?
Țineți-o tot așa, cântați toată viața în fața gării!

Plin de nervi, dar strivit de neputința de a nu ști ce-aș fi putut face, am luat-o încet spre casă. Când am ajuns, am urcat tropăind pe scări, am deschis ușa șubredă, dar când am privit la camera mică a apartamentului meu, m-a cuprins deodată disperarea. Efectiv am văzut negru în fața ochilor și m-am prăbușit.

Câte ore să fi trecut? Am deschis ochii. Eram în hol.

Un ghem rotund, în care se amestecau alb, negru și gri stătea în fața mea. Ghemul a zis: „Miau!“ Am reușit să mă adun. Era motanul.

E motanul meu drag. Stăm împreună de patru ani.

Vine mai aproape. „Miau!“, zice din nou, parcă îngrijorat. Așadar, cel puțin încă n-am murit. Mă ridic. Ca de obicei, am febră și mă doare capul. Da, se pare că boala e reală.

— Mă bucur să te cunosc, se aude o voce plăcută din mijlocul camerei.

Și iată-mă, sunt chiar eu. Ba nu, eu de fapt sunt aici și, ca să fiu precis, acolo era altcineva care arăta exact ca mine.

Doppelgänger. A fost primul cuvânt care mi-a venit în minte. Era scris într-o carte pe care o citisem mai demult. E „celălalt eu“, cel care-ți apare în fața ochilor în clipa morții. Ori mă scrântisem la cap, ori deja venise după mine. Simțeam că-mi pierd cunoștința, dar m-am adunat cumva și am dat ochii cu ceea ce se afla în fața mea.

- Ăăă... cine sunteți?
- Cine crezi că sunt?
- Hmm... îngerul morții?
- Ah, ce dezamăgire!
- Dezamăgire?
- Eu sunt Diavolul!
- Diavolul?
- Da, Diavolul!

Și astfel (destul de ușor), a intrat în scenă Diavolul.

L-ați văzut vreodată pe Diavol? Eu, da. În realitate, nu e nici negru și nu are nici coadă cu vârful ascuțit. Și, cu siguranță, nu are nici un fel de furcă. Diavolul are chipul celui care îl vede. Adevărata înfățișare a celui *doppelgänger* e Diavolul!

Deși era o situație greu de acceptat, m-am hotărât să-l primesc fără probleme pe diavolul atât de jovial ce mi se înfățișase înaintea ochilor.

Privindu-l cu atenție, am observat că fața și corpul îi erau complet identice cu ale mele, dar hainele pe care le purta erau diferite. De felul meu, nu port decât alb și negru. Pantaloni negri, cămașă albă, jachetă tricotată neagră. Da, atât de monoton sunt. Mai demult, supărată, mama îmi spunea: „Iar ai luat haine din astea!“ Dar îmbrăcămintea pe care o cumpăram era mereu aceeași.

Spre deosebire de mine, Diavolul era îmbrăcat, hmm, hai să spunem neconvențional. Țipător. Purta o cămașă cu imprimeu hawaiian cu palmieri și mașini americane vintage și niște pantaloni scurți, de parcă ar fi fost veșnic în vacanță. Pe cap, o pereche de ochelari de soare (probabil Ray-Ban). Deși afară era destul de frig, părea hotărât să afișeze un spirit estival.

Simțeam că toată furia căreia nu-i putusem da glas stătea să dea în clocot, dar, chiar în clipa aceea, Diavolul a început să vorbească.

— Și, ce ai de gând să faci?

— Adică?

— Mai e doar un pic, nu? Din ce ți-a rămas... știi tu, speranța de viață și tot restul.

— Mda... ce să zic...

— Ce-o să faci?